

Kalíšky kouzelnice Haudí

Pod obrovským ledovcem, který byl ještě větší než ten největší ledovec, pod velikým sněhovým převisem ve studeném iglú, žila byla eskymačka kouzelnice. Jmenovala se Haudí, měla dlouhé šedobílé vlasy a mnoho kalíšků z kostí starých velryb. V každém z těch kalíšků si uchovávala kouzlo, kterým uváděla život okolo v úžas a o které velice úzkostlivě pečovala.

Každé ráno kalíšky čistila a opravovala, prolévala a kontrolovala, leštila a ukládala na stálé místo. Patřila k těm nejlepším a starala se o ten nejobtížnější kus světa – o ledový Jižní pól. Severní totiž nikdo z kouzelníků nebral vážně. Bydlelo tam mnoho velryb, které zajímalo jen to, aby byla vždycky zábava. Jejich legrácky všechny ty vážné kouzelníky vyhnaly.

Ledový jih byl proti severu potom tolik vážný, až to bylo na velkou pováženou. A o to se starala právě Haudí, nejlepší a nejmávnější kouzelnice. Pila pouze bylinkové a kořinkové čaje, léčila a hojila rány malých i velkých, rozjímala ve sněhových závějích a učila se nazpaměť telefonní čísla.

Mohlo by se zdát, že to není moc náročná pracovní náplň, ale zapamatujte si telefony poloviny planety a ještě kouzlete! Rozhodně to nebyla legrace. Haudí už opravdu nutně potřebovala dovolenou. Ale kam jet, když všude je nějaký ten vážný kouzelník, a kdy odjet, když se o vaše svěřené území nemá kdo starat?! Taková dovolená byl opravdu zapeklitý problém. Nesmíte se potom divit, že se kdejaký kouzelník z přepracování zblázní nebo pomine, a neptejte se, jak to skončí. Málokterému se totiž poštěstí mít učedníka. A tohle všechno Haudí moc dobře věděla.

Haudí se ale nedala. Naškrábala na kus kůry inzerát a poslala ho kolovat sedmi moři a devíti krajinami. Stálo na něm, že vážná kouzelnice z jižního pólu hledá šikovného a hlavně rychle chápajícího učedníka. Nedivte se, byla opravdu hodně unavená.

A tak inzerát koloval a koloval, až se dostal na druhou stranu pólu, kde si hrála skupinka malých tuleňů. Dováděli a závodili, když tu si ten nejmenší z nich všiml kousku kůry. Nechal hru hrou a doplavil až k němu, aby mu pomohl z moře ven. Bylo ten den opravdu ledové. Inzerát většinou nemívá takový kožíšek jako malý tuleň, takže se nedivme, že mu byla zima.

„Páni,“ podivil se malý tuleň. „Kouzelnice Haudí píše. A hledá učedníka. To by bylo.“

Na chvíli se zasnul, aby si představil tu úžasně dobrodružnou věc jakou je kouzlení, a potom neváhal a skočil do vody, aby se zeptal maminky, jestli to může zkusit. Nemusel přemlouvát dlouho. Všichni mu pomáhali maminku přesvědčit a přáli mu hodně úspěchů. Zvláště jeho sestřička, které předešlým rozbil míč, a její nejlepší kamarádka.

„Ale taková vážná věc,“ namítala maminka. „To přeci není nic pro tebe. Haudí je velice stará a jistě nebude mít tolik trpělivosti s tvými rošťárkami jako já. Ještě bys to měl promyslet.“

Maminka měla pravdu, ale malý tuleň neměl náladu rozmýšlet si něco takového znovu. Byl přesvědčený, že kouzlení je to pravé, a nenechal si to už ničím rozmluvit. Stalo se tedy, že Haudí obdržela mořský telegram, že malý tuleň, mimořádně rychle chápající, vážný a šikovný, nastoupil cestu po mořských proudech a zanedlouho se jí bude hlásit.

Haudí ta zpráva velice potěšila. Už už se jí před očima rýsovala skutečně úžasná dovolená na nějaké té pláži zalité sluncem a teplem. Tolik se oddala tomu neskutečnému snění, až málem zapoměla to ráno vyčistit kalíšky. Malý tuleň se mezitím velice rychle dostal na ten pravý mořský proud a vezl se pohodlně v jeho síle. Asi dvakrát z něj nepříjemně vypadl, protože se tak těšil, až se nešikovně dostal k jeho okraji. A jak už to bývá, když se těší dva, kteří se mají potkat, vzejde z toho vždy nejméně jedna nečekanost.

Ta první se stala, když tuleň vystoupil u iglú kouzelnice Haudí. Ještě se mu z toho proudu trochu motala hlava, a nesmíme se tedy divit, že upadl. A to tak nešikovně, že srazil všechno

čerstvé ledové kvítí, které si Haudí ten den vykouzila pro potěšení. Stará kouzelnice se velice zamračila. Byla na své dnešní kvítí hrdá. Dlouho se jí takhle hezké nepovedlo.

„Ppppromiňte,“ zakoktal budoucí učedník a velice se zastyděl. „Rozhodně jsem nechtěl, velická kouzelnice,“ poklonil se na znamení omluvy a nasadil co nejnevinnější výraz. Haudí ho ale prokoukla.

Hned, jak dopadl na kvítka, jí bylo jasné, že tuleň je nejen veliký neposed, ale také tvoreček, který se velice nerad učí. Nebyl ani rychle chápající ani šikovný. Stará kouzelnice se začala se svou dovolenou loučit a v duchu přemýšlela, do kterého ústavu zavítá, až se z té práce zblázní. Málem by při tom přehlédla zapálené tulení srdíčko a obrovskou zvědavost. Kouzlo neopomenutí jí ale nenechalo. Vyburcovalo její pozornost a důrazně upozornilo, že malý tuleň má v sobě silné přání.

„Vidím, že si moc přeješ znát kouzla,“ řekla tedy Haudí a pokusila se trochu pousmát.

„Moc,“ špitnulo zvířátko a přihrčilo se ještě víc. V životě nevidělo člověka, a tak mu teď stará eskymačka připadala jako obrovité stvoření.

„Dobře,“ kývla hlavou a pokynula mu, aby jí následoval. Měla veliké tušení, že se z nich stanou dobří přátelé.

Malý tuleň si oddechl. Rozhodně nechtěl putovat zpátky za maminkou a přiznávat, že měla pravdu. Už teď věděl, že stát se kouzelníkem nebude nic lehkého, ale jako každý malý tuleň měl pořádně tvrdou a neústupnou hlavu.

Haudí ho zavedla do svého vyhřátého iglú z ledu, které si postavila pod sněhovým převisem, a pomohla mu najít si místo k přebývání. Pak se posadila do velkého křesla, co připlulo po moři, a začala hned s výukou:

„Kouzlení je vlastně velice snadná věc. Snadnější, než si kdo umí představit. Je tak jednoduché, až si někdy říkám, že ho brzy moc zapotřebí nebude. Důležitější totiž je, naučit se ta telefonní čísla, která jsou uvedena ve velickém světovém seznamu.“

Malý tuleň tiše polknul a změřil si obrovskou horu papíru, která byla oním seznamem. Začalo mu být velice zle, ale snažil se nedávat nic najevo. Rozhodně nechtěl jet zpátky domů hned první den.

„A na co taková čísla jsou?“ špitnul.

„To je různé,“ nadechla se kouzelnice a čelo se jí zkrabatilo. „Většinou je musíš znát proto, aby se o Vánocích žádné neztratilo. Jsou totiž v ten čas velice smutná a nešťastná, že nemohou slavit. Musí být čísla a zůstat na svém místě. Jedním z úkolů kouzelníka je povídat si s nimi nebo za ně zaskočit, aby se na pár chvil sešla s rodinami.“

„To je smutné,“ řekl tuleň a podíval se znovu na velickou horu seznamů.

„Ano, to je,“ přikývla kouzelnice. „Většinou je totiž kouzelníci nestihnou všechny, a tak takové číslo slaví Vánoce třeba jen jednou za život.“

„Je to možné?“ vydechlo mládě a ještě více zesmutnělo. Začalo se mu najednou tak stýskat, až se jeho srdíčko svíralo.

„Ano, ano,“ pokračovala Haudí. „Ale nejen proto se správný kouzelník musí naučit čísla. Dalším úkolem, který musíme svědomitě plnit je taková čísla hlídat.“

„Proč?“

„Jsou neposedná,“ rozhodila ruce stará Eskymačka a teprve teď si tuleň všiml, jak moc starostí má na ramennou. Seděly tam jedna vedle druhé a strašně škodolibě se šklebily. Už se nedivil, že je lidé a kouzelníci nemají rádi. Zamračil se na ně a vyplázl jazyk. Starosti se ale zachechtaly a vesele se zamotaly staré Haudí do vlasů.

„Ano, ty starosti,“ pousmála se na něj. „Těch je vždycky hodně. Sotva odpadne jedna, další tři se narodí. Je to opravdu k zbláznění. Ale vraťme se k číslům.“

Zvedla se těžce z křesla, nalila mláděti bobulový sirup a přiložila do svých malých kamínek, které jí věnoval kapitán jedné potápějící se zaoceánské lodi. Byla na ně pyšná, jelikož se velice leskla a zdobil je osobní podpis jednoho velice úspěšného šamana.

„Mezi mé starosti patří také dohlížení na číselnou ukázněnost. Je totiž třeba, aby někdo hlídal nepořádná a neposedná čísla, která velice ráda tropí rošťárny.“

„Proč to dělají?“ podivil se tuleň.

„Nudí se. Vždycky hlídají, kdy přestane dávat kouzelník pozor, a potom utíkají, vyměňují se, létají po drátech a baví se tím, jak na ně zmatený svět koktá.“

„Už se nedivím, že jsou kouzelníci tak vážní,“ podíval se na Haudí velikýma očima tuleň a stará eskymačka hned věděla, že si budou rozumět.

„Já jsem sice ne moc šikovný, ale určitě se budu snažit vám s těmi čísly pomoci.“

Haudí se znovu pousmála a pohladila malého snaživce po hlavičce. Chtěla ještě něco důležitého říci, ale mláděti se najednou začala klížit očička a brzy se po celém iglú ozývalo jen tiché a pravidelné oddechování. Stará eskymačka vytáhla letitou medvědí houni a zabalila svého nového učedníka, aby nenastydl. A ačkoliv se jí mělo odlehčit, najednou ucítila, jak se jí u vlasů rodí další škodolibá starost. Mávla rukou a také si šla zdímnout. Nechala telefonní čísla telefonními čísly a natáhla své nohy ke kamnům. Na jižní polokouli okamžitě nastal veliký telefonní zmatek. Ale Haudí měla výjimečný den.

A jak to bylo dál?

Na bílých zasněžených pláních, které se pyšnily svým tichem, proháněli se divocí vichři a hráli bláznivou hru s několika tučňáky. Když se Haudí probudila, s hrůzou zjistila, že spala opravdu dlouhou dobu. Nejen, že se jí starosti svezly z ramennou a dováděly po celém iglú, nejen, že jí přetekl kalíšek s kouzlem neopomenutí, ale polokoule byla v šíleném telefonním zmatku a všichni lidé byli vyděšení, co se to děje.

„Dost už!“ Okřikla Haudí starosti, které se jí v mžiku vrátily na ramena. Zahнала divoké vichry i rozpustilé tučňáky a svou přesilnou vážností srovnala během chvilíčky všechny zmatky, které si vymyslela nezbedná čísla.

A tu si teprve všimla, že malý tuleň zmizel. Nejdříve v ní pořádně zatrnulo, ale pak si všimla, že to tak není. Mládě tu nechalo svou hračku, kterou si přivezlo a jeho stopy vedly zřetelně a jistě k vodě.

„Jsem ve vodě, veliká magičko!“ volalo zvenku, odkud se ozývalo veselé šplouchání. „Zdál se mi sen, který by vám mohl pomoci!“

Eskymačka vyšla zvědavě ven. Někdo z kouzelníků říkal, že jim pomůže jen sen, a tak zbystrila pozornost a nasadila opravdu vážnou tvář.

„Stačí přeci,“ volal tuleň a střídavě se potápěl a vynořoval, „aby lidé o Vánocích mysleli i na svá telefonní čísla! Mohli by jim popřát a oslavit je s nimi. Není to vůbec těžké a přitom by vám to ulevilo!“

Haudí se zamyslela. Takhle mladou a svěží myšlenku už dlouho neslyšela. Její nový učedník se projevil jako opravdový přítel. A ke všemu měl pravdu. Kdyby lidé slavili Vánoce i se svými čísly a nenechávaly je nudit se, mnoha kouzelníkům by se opravdu ulehčilo. Přestalo by velké hlídání a učení se s telefonním seznamem a začalo by kýžené studium starých kouzel a letitých knih. Kouzelníci by se vrátili s ještě mocnějšími kouzly a svět by hned vypadal jinak.

„Vylez,“ řekla Haudí. „Přišel jsi na opravdu dobrou věc, která by nám pomohla. Osušíš se, vlezíš si do houně a společně se vydáme po vichru k ostatním kouzelníkům. Musíme je přesvědčit, aby nám s tím plánem pomohli.“

Mládě bylo v mžiku na ledovci. Než se stačila Haudí rozloučit s několika starostmi najednou, bylo zpět a neslo si velikou houni. Stará eskymačka osedlala divoký vichr a šupity šumíty se vydali k sousedovi.

Všichni, které ten den obletěli, byli nadšeni. Okamžitě Haudí gratulovali k takovému učedníkovi a dávali dohromady učebnice pro lhostejné lidi. Celé měsíce se pak majitelé telefonních přístrojů a čísel učili, jak kouzelníkům ulehčit, ale naneštěstí si to málokdo zapamatoval. Lidé se vůbec nějak neradi učí, jak druhým ulehčit, ale Haudí už to nijak nevadilo. Nechala všechno být a hodila starosti za hlavu. At' si poradí sami. A odjela na dlouhou

dovolenou i s malým tuleněm, který se stal velice slavným. Začal se učit kouzla a magii, zaříkávání a odříkávání, až se z něj stal veliký tulení kouzelník a šaman. Maminka na něj byla moc pyšná.

Ale kouzelníkům starosti nebyly. Máte-li snad náhodou nějaké to číslo, starejte se o ně dobře. Ať se nenudí a nedělá naschvály. Popřejte tedy svému číslu a k telefonu mu dejte nějaký ten kousek cukroví. Uvidíte, že množství omylů, které vás o Vánocích obtěžuje, úplně vymizí. Ba co víc. Možná někdy zazvoní i vaše číslo, aby vám také popřálo. Nebo se ozve Haudí, které tak moc pomáháte. Dobrý den.

mambii